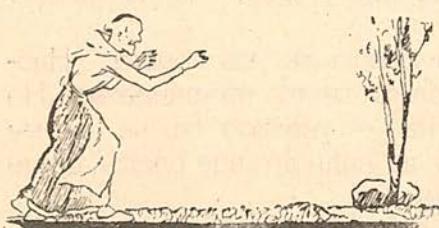

и лекъ му се сторилъ вързопа. Набралъ той двойно повече дърва и побързалъ за въ къщи. Бабата стояла на прага и се чудѣла, кой е този младъ човѣкъ, който иде от къмъ гората, съ голѣмъ вързопъ дърва на гърба и пѣе. Когато тя узнала, че това е нейния дѣдо и че той се подмладилъ, като пиль отъ чудесната изворна вода, тя захвърлила всичко и се затираила къмъ извора.

Мжжътъ решилъ да украси къщичката, като за празникъ. Той турилъ прѣсни, зелени клонки на вратата и измѣлъ двора. Следъ това наредилъ на масата всичко най-хубаво за ядене и пиене, което се намирало въ къщи. Изчакълъ жена си, за да отпразнуватъ възвръщането на тѣхнитѣ сили и младостъ.

Но денътъ миналъ, захванало да се мрѣква, а бабата я нѣмало. Настигнала нощъ — бабата не се връщала. Минала нощта, захванало да се развидѣлява, а нея все още я нѣмало. Тогава мжжътъ ѝ тръгналъ да я търси изъ гората. Около чудния изворъ ходило мъничко двегодишно момиченце и плачело. То протегнало ржички къмъ него и завикало: „Татко! Татко!“ Това било бабата.

Тя пила отъ извора безъ мѣрка, като искала да се подмлади колкото се може повече, и се превърнала на дете.

Ахъ, рекътъ мжжа, — като я взель на рѣце. — Ако бѣше пила още две глѣтки, щѣше да се превърнешъ на дете, което още не се е родило. Какво да правя сега съ тебѣ?

Но все пакъ, той я взель и я отнесълъ въ къщи, за да я отгледа.

Превель: Чичо Ваню.